

Mikä on tarpeeksi? Kun loppuen lopuksi mikään ei ole tarpeeksi. Sillä ei ole mitään väliä kuinka paljon haluaa auttaa ja olla läsnä. Aina kuitenkin jää jotain tekemättä, jotain sanomatta. Kaikki on turhaa, joka tapauksessa. Tuijotan valkoista arkkua. Siellä hän on. Onko hän kuihtunut jo? Kuinka paljon hän on muuttunut siitä kun hänet viimeksi näin? Katson ympäröiviä ihmisiä. Osa näyttää murtuneilta ja osa välinpitämättä. Kameran valo välähtää. Mitä se ikuistaa? Kyyneliä, murhetta vai vain tuskaa. Onko tämä vain kaunista vai ajan tuhlaamista? Ruumis arkussa on vain tyhjä kuori. Missä hän nyt on? Täällä meidän kanssa? Katsomassa kuinka me murrumme toistemme kanssa. Tuemme toisiamme tuntematta toisiamme. Halaaminen ja kätteleminen, miksi meidän tarvitsee koskea toisiamme? Puhua niinkuin ymmärtäisimme mitä toinen käy läpi. Ehkä hän ei tunne mitään. Ehkä hän on täysin palasina sisältään. Arkku nostetaan autoon. Katson kun auto ajaa ohitseni. Kuski nyökkää minulle. Tuoko se lohtua? Ymmärtääkö hän oikeasti? Onko hän itse käynyt läpi tämän? Sitruunaperhonen lentää ohi talosta. Haluaisin uskoa mutta mihin? Mikä uskoista on oikea?